

Het groene kristal

Terra 7

Boek 1

Esther Wagenaar

1. Ontmoeting

‘Tansie!’ Zania rende de kleine hut binnen.

Tycho, Tansies man, kroop eerbiedig aan de kant, zodat Zania naast het bed kon zitten.

Tansie opende haar ogen en keek haar zus met een wazige blik aan. ‘Ik red het niet Zania, maar misschien het kind wel.’

‘Je moet het redden, ik kan niet zonder jou.’ Zania nam het hoofd van haar zus in haar handen en voelde de hitte van haar huid. Het was afschuwelijk om te zien hoe een sterke krijger als Tansie bijna letterlijk opbrandde door de koorts.

‘Het is mijn tweede kind.’ De woorden kwamen met moeite. ‘Je weet dat het medicijn dan niet altijd werkt.’

‘Je moet het nog een keer gebruiken. Bij een tweede kind is vaak een tweede dosering nodig, dan werkt het wel.’ Zania gaf haar water en Tansie slikte het moeizaam door. ‘Je bent er bijna. Nog één maand en je kind is levensvatbaar. De regina zal daar toch wel begrip voor hebben?’

‘Er is niet genoeg van het medicijn en dat weet je. Vrouwen die voor het eerst zwanger zijn, gaan voor, daar kan de regina niets aan veranderen. Ik heb mijn kans gehad.’

Het klonk berustend en dat beviel Zania niet. ‘Ik zal zelf het medicijn voor je halen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik zal een Groene vangen. Die is voor de Afranen genoeg doseringen van het medicijn waard om de regina te overtuigen je het nog een keer te laten innemen.’

‘Groenenjacht is gevaarlijk.’

‘Ik heb geen keus.’

Tansie greep Zania's hand stevig vast. 'Wees voorzichtig. Wie moet er op Tycho en Darja letten als jij er ook niet meer bent? Ik wil niet dat onze regina over hun lot beslist. Mijn dochter mag niet als krijger in het leger van de Afranen eindigen.'

'Dat zal niet gebeuren. Hou nog een paar dagen vol. Ik kom terug, Tansie, dat beloof ik je!'

Een flauwe glimlach was alles wat Tansie als antwoord kon geven. Ze was uitgeput en viel in slaap.

Zania kuste haar zus op de wang en vertrok.

Een tocht naar het oerwoud vroeg om een goede voorbereiding. Pas na anderhalve dag reizen over de savanne zou ze de rand van het woud bereiken. Zania waste zich en voorzag haar huid van een nieuwe laag witte huidverf. De verf maakte haar toch al zeer bleke huid spierwit, maar zou haar ook beschermen tegen de felle zon van de savanne. Het korte gedeelte van haar zwarte haar, voor op haar hoofd, zette ze opnieuw rechtop, terwijl ze het lange achterste gedeelte in een zwarte doek bond. Het beschermde haar hoofd tegen de zon en voorkwam dat ze met haar haren vast zou komen te zitten in het dicht begroeide oerwoud. Met groene verf schilderde ze een verticale streep over haar voorhoofd, neus en kin. Met zwarte verf schilderde ze een horizontale streep over haar ogen en maakte ze haar lippen zwart. Ze zag er angstaanjagend uit en dat was ook precies de bedoeling.

Zania's kleding was simpel en doelmatig. Ze droeg een zwartleren body, zwarte hoge laarzen en armkappen. Het Groene volk waarnaar zij op jacht ging gebruikte nooit wapens, maar de jungle was gevaarlijk en ze ging daarom zorgvuldig haar wapenuitrusting na. Aan haar gordel zaten steekmessen, werpmessen en andere wapens bevestigd. Ze waren veilig opgeborgen in speciale leren zakken, maar zo dat zij ze door een simpele handeling kon pakken.

Nadat ze ook eten, touw en andere noodzakelijkheden in haar zadel-tas had opgeborgen, nam ze deze mee naar buiten naar haar rijdier dat,

zodra ze Zania zag, onrustig werd. Blijkbaar had Lilith wel zin om erop uit te gaan. Zania streeelde de zampala over haar hals waardoor ze wat kalmeerde en tuigde haar op.

Tansies man kwam eraan met iets in zijn armen. De man maakte een korte buiging voor hij Zania aansprak.

‘Het gaat heel slecht met haar, paco Zania.’

‘Ik weet het, Tycho.’

‘Ze heeft me gevraagd u deze spullen te geven, ze zullen u helpen bij uw jacht.’

Zania pakte aan wat hij in zijn armen had.

‘Wanhoop niet, Tycho. Ik zal over een paar dagen terugkeren en dan zal Tansie genezen.’

‘Ik hoop het, paco Zania.’ De man boog weer eerbiedig en vertrok naar Tansies hut.

Zania doorzocht de spullen die Tycho haar gebracht had. De boog en goedgevulde pijlenkoker bond ze meteen op haar rug. De zwart metalen wapenstok nam ze liefkozend in haar handen. Dit was het wapen dat ze het liefst gebruikte! Het was praktisch onbreekbaar, snel en makkelijk hanteerbaar door zijn lichte gewicht. Bovendien had het wapen van Tansie nog iets bijzonders: uit het bolle uiteinde van de wapenstok konden messen tevoorschijn komen, waarmee je de vijand zo nodig een doodsteek kon toedienen.

Het laatste wat ze tussen de spullen vond, was het belangrijkste. Het was een speciale helm die de Terrazones van de Afranen gekregen hadden. Hij was door de Afranen ontwikkeld om Groenen in bedwang te kunnen houden. De helm werd een caja genoemd, naar een blind dier dat op de savanne leefde. Zania wist niet hoe de caja werkte, ze wist slechts hoe ze hem moest gebruiken. Als ze een Groene te pakken had, zou ze de caja meteen op zijn hoofd zetten, zodat hij niets meer kon zien en gedwongen werd de orders op te volgen van degene die tegen hem sprak. De caja schakelde ook de telepathische en telekinetische gave van de

Groenen uit, want dat was het gevaarlijke aan de Groenenjacht. Eén blik van een Groene kon je al gek maken en er waren zelfs Terrazones gedood.

Alles was ingepakt en even twijfelde ze. Kon ze dit? Ze was geen groot krijger zoals Tansie en ze was nog nooit op Groenenjacht geweest. De jacht op Groenen was gevaarlijk en er werd dan ook in groepen op ze gejaagd, maar Zania had de hele buit nodig om een dosering voor Tansie af te dwingen bij de regina. Ze moest het alleen doen.

Ze dacht aan haar zus. Haar sterke zus die nu dreigde te overlijden alleen maar omdat ze zwanger was van haar tweede kind. Het was zo onrechtvaardig! Nee, dat kon ze niet laten gebeuren. Ze was er klaar voor. Ze zou een Groene vangen en Tansie redden!

Zania besteeg Lilith en spoorde haar aan in galop.

Het was een flinke rit over de savanne naar de rand van het oerwoud en Zania ging over in een draf om de krachten van Lilith te sparen.

Het was net voorbij het heetst van de dag toen ze een Afrikaanse patrouille aan zag komen. Het zwarte luchtschip tekende duidelijk af tegen de horizon. Ze reed snel naar een groepje bomen, steeg af en trok Lilith de schaduw in. Afranen kon ze maar beter ontlopen.

Natuurlijk hadden de Terrazones hen nodig voor het medicijn, maar verder bracht de Afrikaanse overheersing niets dan ellende. Afranen waren niet te vertrouwen. Je kreeg steeds minder van het medicijn op de markt en protesteren had geen zin. Zania had zelfs gehoord dat een Afrikaanse patrouille voor de lol op de rijdieren van Terrazones hadden geschoten. Het waren respectloze, barbaarse mannen.

Pas toen de patrouille geruime tijd uit zicht was, besteeg Zania haar rijdier weer.

Aan het einde van de middag veranderde het landschap. Er was steeds meer begroeiing in felle rode, gele, groene en paarse tinten. De kleuren werden versterkt door de ondergaande zon Indra. Bij het verschijnen

van de manen Candara en Dagomar werd het tijd om te stoppen voor de nacht. Zania steeg af en ontdeed Lilith van haar tuig. Daarna liet ze haar los. Het dier zou zelf eten vinden en in de ochtend komen als ze geroepen werd. Zelf at Zania wat gedroogd vlees en een paar koeken. Morgen zou ze onderweg fruit plukken om haar maaltijd compleet te maken. Pas in het oerwoud zou het moeilijker worden om aan voedsel te komen. Hier kende ze ieder dier en iedere plant, maar van het planten- en dierenleven in het oerwoud wist ze niets.

Ze staarde in het vuur. Eigenlijk zouden we niet de Groenen moeten bevechten, maar de Afranen, dacht ze vlak voordat ze in slaap viel.

De volgende ochtend werd Zania wakker door een ritselend geluid dicht bij haar. Er bewoog iets bij haar been, maar ze kon niet duidelijk zien wat. Langzaam werd er een zwarte, gelede staart met een felrode punt zichtbaar. In een reflexbeweging pakte zij een mes van haar riem en doorboorde daarmee het dier. Het afzichtelijke spinachtige wezen gaf nog wat stuiptrekkingen en was dood.

Ik haat aracs, daar gaat mijn humeur. Met een ferme zwaai ontdeed ze zich van het beest. Even bleef ze slaapdronken zitten. Je had van die strijders die zonder veel problemen zomaar een paar nachten zonder slaap konden en dan ook nog zeer waakzaam bleven. Waakzaamheid was een eigenschap die Zania zich goed aangeleerd had, maar zonder voldoende slaap kon ze absoluut niet. Weer een reden om nooit een groot krijger te kunnen worden. Een diepe zucht moest haar bevrijden van haar slaap, maar toen ze opstond volgde er weer een. En dat zou voorlopig niet de laatste zijn.

Zania maakte een hoog geluid en niet veel later kwam Lilith lusteloos aanhobbelen.

‘Ook niet goed geslapen, meisje?’

Lilith snoof diep als antwoord. Zania zadelde haar snel. De warme zon Indra zou spoedig volop schijnen en ze hoopte voor het heetst van de dag

in de beschutte buitenrand van het oerwoud te zijn. In volle galop reed ze weg.

Langzamerhand raakte de savanne dichter begroeid, waardoor hun gang steeds langzamer werd. Slechts één keer eerder was ze tot de rand van het oerwoud geweest en die ene keer was haar bijna fataal geworden. Gevaarlijke wezens huisden hier en Zania was op haar hoede.

Pas laat in de middag bereikten ze de rand van het oerwoud. De plantengroei was hier behoorlijk dicht. Slechts een enkele keer werd Zania's gezicht door Indra beschenen. Moeizaam vond ze haar weg door het woud en al gauw moest ze afstappen, omdat Lilith met haar benen vast kwam te zitten in het kreupelhout. Ze besloot even uit te rusten en ging vermoeid op een boomstam zitten.

'Ik zou hier nooit kunnen leven, Lilith. Je kunt hier nog geen paar meter ver zien', zei ze, terwijl ze het dier over haar hoofd aaide. Lilith begon plotseling zenuwachtige bewegingen te maken. Zania pakte meteen een mes. Ze had het gevoel dat ze begluurd werd. Het gebladerte ritselde en Lilith steigerde. Een luid gekraak van brekende takken volgde, vergezeld van bewegende bladeren. Wie of wat het ook veroorzaakte: het vluchtte van haar weg. Even later was alles weer stil.

Zania was er niet gerust op. Ze sloop voorzichtig naar de plek waar ze het geluid gehoord had. Opeens klonk er een rauwe kreet enkele meters bij haar vandaan. Zania dook ineen en kroop voorzichtig verder. Haast geruisloos haalde ze het dikke bladerdek voor zich weg. Ze hield een mes voor zich uit voor het geval ze zou worden besprongen. Gebroken takken en gekneusde bladeren gaven aan dat hier iets langsgesproken was.

Zania schrok; anderhalve meter bij haar vandaan zag ze een jonge man verstrikt zitten in het web van een reuzenarac. De man was ongeveer even groot als zijzelf en hij had een tenger, maar pezig lichaam. Zijn opvallendste kenmerken waren echter zijn mooie bruine ogen en mosgroene huid.

'Een Groene', zei Zania zacht en ze huiverde.

De Groene zag haar niet. Hij hield zijn ogen dicht en zijn gezicht stond geconcentreerd. Zania zag tot haar verbijstering dat het web langzaam begon te smelten. Bijna was hij los. Boven in de boom bewoog iets. De maker van het web, een reusachtige zwarte arac, kwam op de Groene af en was klaar om haar prooi te bespringen. Zania reageerde onmiddellijk en wierp haar mes. Raak! Het vlijmscherpe lemmet drong met gemak door de gepantserde huid van het dier. Een laatste stuiptrekking en het beest was dood. Ze kon alleen niet voorkomen dat de dode arac tegen de Groene aanviel. De jonge man werd uit het web gesleurd en viel op de grond, met de arac boven op zich.

Zania haalde diep adem, ze had al haar moed nodig om de arac van de Groene af te halen. Ze wist bovendien niet of ze nu banger was voor hem of voor het dier. Toch lukte het haar de arac te verplaatsen.

De man bewoog zich niet en Zania zag al snel waarom. Tijdens zijn val moest hij iets scherp geraakt hebben. Op zijn voorhoofd had hij een wond en een dun streepje bloed liep over zijn mosgroene huid.

Zania kon hem nu veilig nader bestuderen. Ze schatte zijn leeftijd rond die van haarzelf. Hij had halflang, steil haar dat hij los droeg. Hij had alleen een lendendoek en sandalen aan; hij bezat geen wapens. Vooral dit laatste vond Zania vreemd. Er zaten hier toch veel gevaarlijke wezens, de reuzenarac was hier het bewijs van.

De Groene intrigeerde haar. Niet alleen omdat hij ontegenzeggelijk knap was, er was nog iets anders. Iets wat ze nog nooit gevoeld had.

De man opende zijn ogen en Zania keek hem recht aan. Ze wist dat dit gevaarlijk was, mensen konden gek worden van de geheimzinnige krachten van de Groenen. Zania hoorde geen vreemde stem in haar hoofd, maar toch voelde ze zich raar. Een zwaar gevoel ontstond in haar maag en haar hart bonsde in haar keel en in haar slapen. In haar hele lichaam voelde ze een weëig gevoel van emotie. Ze verdronk in de ogen van de Groene.

Snel stopte ze haar gevoelens weer diep weg. Ze pasten niet bij een Terrazone. Het was sowieso misplaatst. Deze Groene moest Tansies leven redden en een gewonde Groene was minder waard dan een gezonde. Ze riep Lilith, pakte verband en wondzalf uit haar zadeltas en liep aarzelend dichterbij naar de Groene. Ze verbond voorzichtig zijn hoofd en zette hem half rechtop tegen een boom. Nog steeds had hij niets gezegd. Hij staarde voor zich uit, maar wel met een vastberaden blik in zijn ogen.

Nu moet ik hem de caja opzetten. Zania twijfelde. Had de Groene immers niet allang de kans gehad om haar iets aan te doen? Het was alsof hij besloten had zich aan haar te onderwerpen, maar waarom? Ze had nooit eerder gehoord dat Groenen zich bij de rand van het oerwoud waagden. Er klopte iets niet en dat maakte haar bang.

Misschien heeft hij gewoon een hersenschudding en kan hij mij daarom niets aandoen, stelde ze zichzelf gerust. Ze keek hem weer recht aan. Zou hij haar wel verstaan?

‘Wat is je naam?’ vroeg ze hem.

‘Dion’, zei een stem in haar hoofd.

Zania schrok zich rot. Niks hersenschudding! Deze Groene beschikte nog steeds over zijn telepathische gave.

‘Wees niet bang. Mijn naam is Dion. Ik wist dat jij zou komen’, klonk het weer in haar hoofd.

Dit was te veel voor Zania. Ze pakte de caja en zette die snel, voordat Dion wat kon doen, op zijn hoofd.

‘Het spijt me, Dion. Ik wil geen stemmen in mijn hoofd en zeker niet die van een man. Ik ben paco Zania, een Terrazone, en jij gaat voor mij het leven redden van mijn zuster Tansie.’ Zania hielp Dion op te staan en liep met hem naar de plek waar haar rijdier achtergebleven was. Ze gebod Dion op te stijgen en met Lilith aan de hand liep ze het oerwoud uit.

2. Terra 7

‘Ben je er klaar voor?’

Virginia keek niet op naar Conrad, maar bleef door het raam staren naar de intens blauwe planeet die voor haar in de ruimte hing.

‘De planeet is veel blauwer dan ik dacht. En ja, ik weet dat het een waterplaneet is met maar vijftien procent land. Hij is alleen...’

‘Anders’, vulde Conrad aan en hij keek met haar mee uit het raam. ‘En vreemd. Er zit iets in de atmosfeer waardoor onze scanners slecht werken, maar ik kom er maar niet achter wat. Ik hoop dat de sonde die jullie op het oppervlak gaan plaatsens gaat helpen. Ik snak naar meer data, helemaal nu ik in de laatste scan sporen van technologie heb gevonden.’

Virginia kon dat maar al te goed begrijpen. Ze was zelf ook nieuwsgierig. Ze was dan ook blij dat ze straks met Belia naar het oppervlak kon om monsters te verzamelen. Ze hoopte op sporen van mensen, maar het gebied waar ze zouden landen was onbewoond. Het was nog te vroeg voor contact.

‘Virginia, de shuttle is gereed’, hoorde ze Redbod zeggen via haar com. ‘Nog één omwenteling en we zitten in de juiste baan voor jullie vertrek.’

Virginia draaide zich om om naar de shuttle te lopen, maar bevroor halverwege de beweging. De grond trilde!

Ze keek Conrad aan. ‘Wat...?’

Een donderende klap maakte het spreken onmogelijk. Hun ruimteschip schudde zo hevig dat de kunstmatige zwaartekracht het niet bij kon benen. Virginia botste hard tegen Conrad aan, bleef kort in de lucht zweven en smakte op de grond. De lucht sloeg uit haar longen en ze

snakte naar adem. Er klonk een schrill geluid in haar oor. Het duurde een paar tellen voordat ze daar een alarmsignaal in herkende.

Conrad had zich sneller hersteld dan zij en keek al op zijn DACS om te zien wat er gebeurd was. Zijn ogen werden groot en nog voor ze iets kon vragen, trok hij haar omhoog en met zich mee.

‘Redbod, Belia, waar zijn jullie? We worden aangevallen! Het komt van de planeet. Naar de reddingscapsule. Nu!’ Conrad bleef om Redbod en Belia roepen, maar kreeg geen antwoord. Ook Virginia hoorde niets via haar com. Het enige geluid was een angstaanjagend gekraak alsof het ruimteschip op het punt stond in stukken te breken. Zelfs het alarm dat zo-even geklonken had, was stil. Aangevallen? Hoe kon dat? Vanaf Terra 7?

Eindelijk, de reddingscapsule. Hier stond de gang vol rook. Conrad trok een eersthulpdoos van de muur, zette een mondkapje op en gaf haar er ook een. Niet lang daarna liep Redbod hoestend op hen af, met Belia in zijn armen. Er was geen tijd om haar te onderzoeken, maar met één blik zag Virginia dat dat geen zin zou hebben. Belia was dood. Haar ogen staarden in het niets. Bij haar linkerslaap was een akelige hoofdwond te zien. De randen van de wond waren bloederig en rafelig en uit de wond staken splinters bot. Langzaam liep Belia’s bloed over Redbod heen.

‘Schiet op. Je moet haar helpen’, zei Redbod en hij keek Virginia smekend aan.

‘Redbod, ik...’

‘Ze is dood, man’, zei Conrad voordat Virginia kon antwoorden. ‘Je kunt haar beter hier achterlaten. Stap snel in of niemand van ons overleeft het.’

Conrad wilde Belia van Redbod overnemen, maar die liet dat niet toe. Er ontstond een worsteling.

Virginia pakte snelverband uit de eersthulpdoos en liep op hen af.

‘Stop daarmee! Redbod, neem Belia met je mee en ik zal naar haar kijken.’

Conrad liet los en Redbod stapte met Belia de capsule in. Hij zette haar in een van de stoelen, legde haar hoofd zachtjes tegen een wand aan en begon haar zorgvuldig vast te maken aan haar stoel. Virginia verbond ondertussen Belia's hoofd. Ze sloot Belia's ogen en dekde ze af met verband zodat ze dicht zouden blijven. Daarna trok ze Redbod mee naar een van de andere stoelen.

'Ik weet dat ze dood is', zei Redbod zacht.

Virginia drukte hem even stevig tegen zich aan, voor meer was nu geen tijd. Terwijl de tranen over haar wangen stroomden, maakte ze zichzelf vast in haar stoel.

De reddingscapsule was klein en berekend op zes personen, maar Virginia kon zich niet goed voorstellen hoe dat dan zou zijn. De ruimte was benauwend. Virginia kende de procedure, ze had hem vaak moeten oefenen. *Wat raar dat ik de handelingen die ik geoeffend heb kan uitvoeren, terwijl ik zelf nog niet kan bevatten wat er allemaal gebeurt.*

Conrad controleerde nog een keer zijn riemen en liet toen de capsule gaan. Met kracht werden ze uit het ruimteschip geschoten.

Het weeïge gevoel dat het dalen in haar maag veroorzaakte, maakte een golf van emotie los in Virginia, ze kon een snik niet onderdrukken. Tranen stroomden over haar gezicht en ze snakte naar adem. Redbod pakte haar hand en kneep erin. Dat maakte haar rustiger, maar het was van korte duur. Van het ene op het andere moment werd de capsule hard zijwaarts geduwd.

'Zet je schrap!' riep Conrad. 'De Alpha is geëxplodeerd en er komt ruimtepuin op ons af.'

Conrad had zijn zin nog niet afgemaakt of er klonk getik tegen de wand van de capsule. Het getik ging over in gebons en toen in een enorme dreun. De capsule kraakte en tuimelde een aantal malen om zijn as. Virginia had geen idee meer wat onder of boven was. Ze gilte en keek naar Belia, vastgeklemd in haar stoel terwijl haar hoofd als die van een lappenpop heen en weer ging. Straks waren ze allemaal dood!

Plotseling hield het draaien op en de capsule vertraagde. Het werd steeds warmer en door het kleine raampje bovenin zag Virginia vlammen. De dampkring. Als de capsule nog maar intact was. Virginia wilde het vragen aan Conrad, maar die zat met zijn ogen stijf dicht op zijn stoel. Ze keek Redbod aan en die keek terug, zijn schouders gelaten ophalend. Zwijgend staarden ze naar elkaar.

De vlammen verdwenen en de capsule maakte weer meer vaart. Steeds sneller en sneller. Deze snelheid kon nooit goed zijn. De remmotoren zouden nu aan moeten slaan. Ook Conrad leek zich dit te realiseren. Hij was weer bij zijn positieven en probeerde via zijn DACS de remmotoren aan te zetten. Aan zijn paniek was te zien dat dat niet lukte. *Stop! Stop!*

Weer een klap. De riemen sneden in Virginia's schouders. Gelukkig, de parachute ging open. De capsule steeg kort en daalde toen weer rustig verder naar beneden.

'Zet je schap, we zijn bijna bij de grond', zei Conrad. Een tel later raakten ze de die. Ze werden zijwaarts getrokken door de parachute en de capsule kantelde. Schurend sleepten ze over de aarde om eindelijk op de zijkant tot stilstand te komen.

Virginia keek versuft op. Conrad had zich losgemaakt en hielp haar uit haar stoel. Ze was stijf en beurs. Adrenaline gierde nog door haar lijf en haar ademhaling was versneld. Redbod opende de deur en Virginia kneep haar ogen dicht tegen het licht.

Dit was geen oefening, dit was de harde werkelijkheid. Hun schip was weg en Belia was dood. Straks zouden ze overgeleverd zijn aan de bewoners van Terra 7. Bewoners die hen hadden neergeschoten.

Het was vroeg in de ochtend. De manen Candara en Dagomar waren nog te zien, maar Zania was allang wakker. Ze kon de slaap niet vatten. Steeds werden haar gedachten overheerst door de Groene die ze gevangen had. Dion had in het maanlicht helemaal een betoverend uiterlijk, al verstoorde het harde blinkende metaal van de caja het idyllische beeld.

Ik moet dit doen, bleef ze tegen zichzelf zeggen. Waarom moest ze zichzelf daarvan overtuigen? Zou ze de caja te laat op Dions hoofd gezet hebben? Zou ze door hem betoverd zijn? Zania zuchtte diep en probeerde zich te ontspannen. Ze staaarde naar de hemel en zag de ontelbare sterren plaatsmaken voor Indra de zon.

Opeens was daar een lichtflits, kort gevolgd door een dreun. Zania schoot overeind. Het was geen onweer, droomde ze? Weer weerklonk gedonder, te luid voor onweer.

Zania klom in de dichtstbijzijnde boom en tuurde om zich heen. Ze zag echter niets wat dit alles kon verklaren.

Weer hoorde ze een vreemd geluid en net op tijd zag ze iets neerkomen, een flink eind bij haar vandaan. Afranen? Nee, dat kon niet. Dit ding kwam hoog uit de lucht en dat had ze Afranen nooit zien doen. Ze moest weten wat dit was. Of het gevaarlijk was of niet. Het lag op haar weg terug naar de markt en omrijden zou alleen maar tijd kosten. Snel liet ze zich uit de boom zakken, pakte haar spullen in, riep Lilith en liet Dion opstijgen.

Enmaal in de buurt klom Zania weer in een boom. Ze zag een metaalen gevaarte op de grond liggen. Het was vrij groot en zag eruit als iets wat de Afranen gemaakt konden hebben, maar ze had nog nooit zoiets gezien. Ze besloot dichterbij te komen. Dion en Lilith liet ze achter. Van struik tot struik kroop ze ernaartoe.

Redbod klom met Belia in zijn armen als eerste door de deur van de ruimtecapsule. Conrad en Virginia volgden hem, zodat ze een eerbiedige stoet vormden.

Dit was dus Terra 7. Ze waren in een soort savanne beland. Meer een open bos nog. Het had wel wat weg van de Aarde, maar er waren duidelijke verschillen. De planten waren grilliger gevormd en hadden vreemde felle kleuren. Paars en geel overheersten. Het zand op de grond was dieprood, iets wat door de opkomende zon versterkt werd. Dat maakte

alles hier heel onwerkelijk. De lucht was daarentegen zuiverder dan in het ruimteschip. Virginia werd er duizelig van.

Conrad liep de capsule weer in en pakte een spade. Hij begon met het graven van Belia's graf. Virginia en Redbod hielpen mee. Niemand zei iets, al hun frustraties en verdriet werden op het graven afgereageerd.

Pas toen het graf af was en Belia erin lag, begon Redbod te praten. 'Je zei dat je altijd op een bijzondere manier begraven wilde worden, omdat bijzonder nou eenmaal bij jou past. Voor mij was je bijzonder, Belia en ik hoop dat dit graf voldoet.' Redbod pakte een handje zand en liet het zachtjes op Belia's dode lichaam vallen.

Na Redbods gebaar stortten Conrad en Virginia de rest van de grond terug in het graf. In de bast van een dichtbij staande boom kerfde Redbod Belia's naam.

'Redbod, Virginia, ik heb slecht nieuws', zei Conrad terwijl hij uit de capsule stapte. Virginia en Redbod stopten met het leggen van stenen op het graf van Belia. 'De buitenkant van de capsule is door de brokstukken van ons ruimteschip ernstig beschadigd. De zend- en meetapparatuur is kapot en niet meer te herstellen. Datzelfde geldt waarschijnlijk ook voor de boordcomputer. Ik krijg geen contact.'

'Wat betekent dat?' vroeg Virginia.

'Dat we geen bericht naar de Aarde kunnen zenden. Ze zullen dus niet weten wat er met ons is gebeurd. Als we hier ooit weg willen, zullen we toch vervoer moeten hebben.'

'Als ze niets van ons horen gaan ze ons toch wel zoeken?' vroeg Virginia terwijl ze het zand van haar nog altijd trillende handen veegde.

'We stonden niet in continu contact met de Aarde. Dat gebeurt alleen bij militaire operaties. Het kan maanden duren voor ze ons missen en dan nog eens maanden voordat ze hier zijn. Ik weet niet eens zeker of ons laatste bericht met de coördinaten van Terra 7 is aangekomen bij de laatste ruimtesonde. Ik had daar nog geen bevestiging van. Als dat niet

goed gegaan is, kan het meer dan een jaar duren voordat ze ons op kunnen halen.’

Een jaar op deze vreemde planeet? Virginia’s paniek keerde terug. Ze kwam overeind en keek naar de felle kleuren van haar omgeving. Dit was waar ze naar uitgekeken had, waar ze zo nieuwsgierig naar geweest was, maar nu ze gestrand waren gaf de bizarre omgeving haar het gevoel alsof ze in een nachtmerrie beland was. Ze dwong zichzelf rustig adem te halen en keek om zich heen om te inventariseren wat ze nog wel hadden.

‘Kun je nog wel een scan maken?’ Redbod leek zich zijn rol als leider van hun groep weer te herinneren en kwam overeind. ‘We moeten weten waar we precies zijn en achterhalen wie ons heeft neergeschoten. Dat is onze prioriteit. Blijkbaar is hier toch nog technologie, daar kunnen we misschien gebruik van maken.’ Hij klopte zijn handen af tegen zijn bovenbenen.

‘We hebben alleen nog onze DACS en coms en jouw DACS ziet er zwaar beschadigd uit.’

Redbod probeerde zijn DACS uit. Het ding knetterde en hij deed hem snel af. Hij wreef over zijn pols die er akelig rood uitzag.

‘Ik kan kijken of ik hem nog kan maken. Ik ga eerst mijn DACS opnieuw afstellen, zodat ik een eenvoudige scan kan maken.’ Conrad opende zijn linkerhand, keek op het scherm van zijn DACS en ging meteen aan de slag.

‘Er zijn gelukkig nog meer dingen die we wel hebben’, zei Virginia terwijl ze de overlevingspakketten inkeek die ze naar buiten hadden gesleept. ‘We hebben een uitgebreide medische kit.’ Ze gaf Redbod een zalf tegen brandwonden. ‘We hebben voldoende voedsel voor een week, een tent, extra regulatiepakken en op wat blauwe plekken en schrammen na zijn we gezond.’ Virginia was zich ervan bewust dat ze dit vooral hardop zei om zichzelf moed in te praten.

Het pakket bevatte ook nog een slaapzak, touw, een energiepistool en andere handige onderdelen. Alles paste in een rugzak. Het energiepistool bevestigde ze met een holster aan haar riem en Conrad en Redbod volg-

den haar voorbeeld. Het was het enige wapen dat ze bezaten en ook al leek dit deel van Terra 7 onbewoond, het was verstandig om op het ergste voorbereid te zijn.

‘Virgie, ik wil je com aanpassen.’ Conrad was ineens heel dichtbij. Hij ging met zijn hand door haar rode krullen en nam het mee naar achter zodat hij gemakkelijk bij haar com kon die achter haar linkeroor zat. Toen hij klaar was, bleef hij staan.

Virginia keek omhoog. Het volgende moment voelde ze zijn lippen op haar mond voor een lange zoen. Ze was overbluft, maar stribbelde niet tegen.

‘Omdat we nog leven’, zei Conrad schor.

Zania was het voertuig dicht genaderd en staarde naar de mensen die daar rondliepen. De eerste die ze zag was een lange man met een vreemd zilverkleurig pak die het voertuig inliep. Zijn gezicht en handen hadden een licht getinte huid. Zijn haar was niet zwart, zoals normaal bij dit type huid, maar een beetje gelig wit. Nog nooit had Zania zo iemand gezien. De tweede die ze zag was een vrouw. Zij droeg ook het zilverkleurige pak dat strak om haar lichaam zat. Haar hoofd en handen hadden een vrij witte huid. Het haar was halflang, krulde en had een oranjerode kleur. Nu was Zania echt van haar stuk gebracht.

Plotseling kwam er nog een ander mens in beeld. Een donkerbruine man. *Een Afraan*, dacht Zania geschrokken, al zag deze man er toch ook anders uit, vooral door zijn kleding. De man liep op de roodharige vrouw af, frunnikte achter haar oor en zoende haar toen zomaar, terwijl de vrouw dit niet verwacht had. De brutaliteit!

Zania vertrouwde het niet meer en besloot in te grijpen. Geen van deze wezens leek gewapend, dus zo moeilijk moest het niet zijn. Ze pakte haar metalen vechstok, sloop dichterbij en met een flinke zwaai zwiepte ze de stok in de donkere man zijn nek. Hij viel neer en bleef versuft liggen, maar de roodharige vrouw gilte en opeens voelde Zania een ste-

kende pijn op haar rug. Haar spieren verslaptten en de grond kwam snel dichterbij.

Ze was verlamd, zelfs haar oogleden kon ze niet bewegen. Toch kon ze alles zien en horen; haar hersenen werkten op volle toeren. Wat was er gebeurd?

Virginia was zich rot geschrokken. Een emotioneel moment werd abrupt en hardhandig afgebroken. Als uit het niets kwam dit angstaanjagende wezen op hen af en had met een zeer doeltreffende klap Conrad bewusteloos geslagen. Gelukkig kon Redbod haar verdoven voordat ze opnieuw had kunnen toeslaan. Virginia had meteen de koffer met medische spullen gepakt om Conrad te helpen. Gelukkig viel het mee.

Ze bekeek het wezen wat beter. Het was een mens, een vrouw zelfs, maar haar uiterlijk was zeer angstaanjagend. Ze had een inwitte huid, gitzwart haar, zwarte kleding en een gevefd gezicht. Virginia maakte een scan met haar DACS en onderzocht de vrouw.

‘En?’ vroeg Redbod.

‘Ze is absoluut een mens. Haar huid is wit door de huidverf die ze draagt, maar ook witter dan op Aarde normaal is. Haar spieren zijn beter ontwikkeld dan bij Aardse vrouwen, bovendien is ze bijzonder snel en lenig.’

‘Zou ze van het volk kunnen zijn dat ons neergeschoten heeft?’ vroeg Redbod weer.

Virginia keek hem verbaasd aan.

‘Ze behoort duidelijk tot een primitief volk. Ik denk niet dat ze...’

‘In ieder geval ga ik haar stevig vastbinden’, onderbrak Conrad haar en hij wreef over de pijnlijke plek achter in zijn nek. ‘Ze is al bezig bij te komen van haar spierverslapping. Bovendien lijkt het me beter om te proberen met haar te praten. We weten niets van deze planeet en zij kan ons vast meer vertellen.’

Zania was doodsbang. Ze zag de roodharige vrouw bij haar neerknielen. Om haar linkerpols zat een vreemde armband met lichtjes en op de open handpalm van de vrouw zag Zania vreemde, gekleurde tekens. De vrouw kwam met haar rare hand dicht bij Zania, maar deed haar geen pijn.

Het engste was; ze kon ze verstaan! Ze had alleen geen idee waar deze mensen vandaan waren gekomen. Ze hadden niet de gele huid van de Nard of de rode van de Anatool. Er waren nog twee andere mogelijkheden: de Afranen of het Verzet, maar het eerste viel al gauw af.

Zania keek naar de donkere man. Ze had gedacht dat hij een vreemd soort hoed op had, maar het was zijn zwarte haar dat in kleine strengen was verdeeld en daarna achter op zijn hoofd was samengebonden. Dit was geen Afraan: hij gehoorzaamde een vrouw, had geen diepzwarte huid en droeg vreemde kleding.

Zania was het zat en met al haar kracht kreeg ze het voor elkaar dat ze zich weer een beetje kon bewegen. De donkere man zag het en bond haar stevig vast met metalen boeien. Daarna zette hij haar tegen de wand van het grote gevaarte. Ze kon weer knippen met haar ogen en slikken.

‘Ze kan nu praten’, hoorde ze de roodharige vrouw zeggen.

‘Zou ze ons verstaan?’ vroeg de geelharige man.

‘Ik heb geen idee’, ging de vrouw verder, ‘het zou best kunnen. Het was de bedoeling dat men dezelfde taal bleef spreken.’

‘De bedoeling, ja’, zei de donkere man, ‘net zoals het de bedoeling was dat men ongewapend zou zijn en een vredelievende samenleving zou hebben gevormd.’

Zania’s mond viel open van verbazing; deze mensen leken helemaal niets van haar planeet te weten.

De vrouw zag haar verbazing en ging voor haar zitten. ‘Ik ben Virginia.’ Ze wees op haar borst. ‘De man met het lichte haar heet Redbod en die met het donkere haar Conrad. We komen van heel ver weg.’ Ze wees naar boven.

‘Jullie komen van Indra?’ vroeg Zania ongelovig.

De vrouw en de twee mannen keken haar blij verrast aan.

‘Wat is Indra?’ vroeg Virginia haar.

Zania keek naar de heldere ronde schijf in de hemel. ‘Indra is de zon, daar waar onze voorouders vandaan komen.’ Zania werd achterdochtig, deze mensen wisten wel heel weinig.

Virginia zag het en ze verklaarde: ‘Wij gebruiken andere namen. Zou je ons je naam willen vertellen?’

‘Ik ben Zania, Terrazone en lid van de Tirzastam.’

‘Weet je ook de naam van deze planeet? Hoe noem je het hier?’

‘Terax natuurlijk.’

‘Terax? Betekent dat nog iets?’

‘Geen idee, ik heb de naam niet verzonnen.’

‘Vreemd, geen Terra 7 dus.’

De man die Redbod heette, werd ongeduldig. Hij duwde Virginia opzij en vroeg: ‘Welk volk beschikt over technologie, dingen zoals wij die hebben?’

Zania voelde zich beledigd. Wat dacht die man wel? Ze spuwde hem in het gezicht als terechtwijzing.

Virginia greep in en duwde Redbod terug.

‘Zania’, ging ze verder, ‘we hebben je hulp nodig. Wij komen van heel ver en zijn nog nooit op deze planeet geweest. Iets vanaf deze planeet heeft ons aangevallen. We willen weer naar huis, maar hebben nu zelf geen mogelijkheid meer om dat te doen. Welk volk heeft dergelijke dingen?’ Virginia wees op hun voertuig.

‘Afranen zijn de enigen die dat soort dingen hebben’, zei Zania. ‘Het Verzet misschien ook, maar daar weet ik niet zoveel van. Afranen zijn gevaarlijk, je moet daar niet heen gaan.’